

רים כדי לבדוק את יציבותה, מסדר גודל שלם של צבא אנגלי הדומה יותר למרות המדים — לאיכרים ספרדיים קופאים מקור.

משך כל הזמן אין הוא מוציא את היסגאר מקצה הפה. בסך הכל הוא מעשן עשרים סיגארים ליום. בתור תוספת הוא שותה בקבוק קוניאק, בקבוק יין ארום, כמה כוסיות יין-חרס וכמה כוסיות של תקילה.

בחצות-לילה של אחד מימי הצילומים חלה אחד משחקניו. ולס לא התרגש מזה, צילצל מיד לרומא, פאריו ולונדון. בשלוש בלילה חפס בטלפון את השחקן האיטלקי ולטר קיארי. כעבור שש שעות היה האיש במקום, לאחר שחיתר על תפקיד בסרט אחר. ל-אורסון ולס אין מסרבים. אפילו ז'אן מורו הגדולה הסכימה לעבוד איתו תמורת שכר זעום.

עם ממדים כמו שלו, מובן שאינו מסתפק בסרט אחד בעת אחת. כך, בעוד ידו האחת אווחת בשקספיר, הוא קופץ מפעם לפעם לבימת צילומים אחרת, כדי להיות גיוון סילבר, בעל רגל העץ, בסרט אי החטמון.

מעשה דון קישוט. זה עוד לא הכל. לפני עשר שנים הוא החל לעבוד עם השחקן פרנצ'סקו רגוניה על סרט בשם דון קישוט. הסרט הגיע כבר לאורך של שש שעות, ועדיין אינו גמור. בספרד פגש ולס את הדון קישוט שלו, והחליט לנצל את ההזדמנות כדי לבצע עוד כמה סצינות נוספות בסרט המשותף.

האנשים סביבו אומרים כי אין הוא מס' מסוגל בשקספיר, סרוונטס וסטיבנסון. הוא מנסה לטרוף עוד תמישה כמותם במנה אחת.

החולשה האנושית היחידה שלו: מבטאו האמריקאי הבלתי-שקספירי. הוא יודע זאת. על כן הוא מסרב להשתתף בדיאלוגים ש-צריכים להיערך בינו-פאלסטאף לבין חבריו האנגליים למשחק: ג'ון גילגוד, מרגרט רוטרפורד וקט בקסטר. הוא מתבייש. הוא

היא זונה פשוטה עם החייל שלה. נערת-הטלפון נותנת שיעור בתלמיד שמיינית בחול (תומאס פרוש). השמייניסט מתנה אהבים עם אשת המורה שלו (אלכ' סנדרה סטוארט). המורה שלו מנהל פרשיית מיטה עם מזכירה (דליה לביא). המזכירה נחשקת על ידי הבוס (פיטר ואן-אייק). אבל הבוס הבורד בכל זאת מבקש גובה אצל אשתו הגרושה (נדיה טילר) המסלקת אותו, ויוצאת לרחוב ביגואר מוכסף לצוד סטודנט רעב ללחם.

הסטודנט שכבר לא כל כך רעב מתנה אהבים עם בתו הצעירה של גנרל. היא ממשיכה את המיזורניאדה שלה עם מלצר בללון שלה. המלצר פוגש שחקנית במה (לילי פאלמר) המלמדת אותו במיטתה איך להיות יפה ולשתוק. בקרון השינה של רכבת האקספרס היא חברתו לחייה המינית של דיפלומאט צעיר החוזר ממעידה בני-לאומית אל גברת בת 70' שלו שהוא מאהבה כדי לעלות בקאריירה.

המעגל מסתיים כשהדיפלומאט פוגש את נערת הטלפון של תחילת הסרט. בבוקר מגיע רגע התשלום והוא מעיר באינחת: "אני מבין שאני צריך לשלם בעד ה-שאמפניה".

היא עונה לו בגסות רוח: "זה לא רק השאמפניה". הוא שם את הכסף מתחת לספר כמקובל, והיא יוצאת לרחוב ושרה את שיר המעגל על החיים העליונים והמצ'יקים נעדרי-האהבה.

ספרד

שקספיר ישנו

שקספיר בכלל לא מתרגש מזה שקברו אותו בחמאם, בהבימה ובחיפה. הוא מתנתם כעת בספרד, בערות חברו למקצוע — אורסון ולס.

מזה שלושים שנה נמשכה העבודה המשורפת של שני גאוני במה אלה. מזה שלושים

אלברט פיני, בחייו הכפולים של דני קרייג

בלי תרצום פסיכולוגיים

נתן לכל האנגלים האלה לדבר מול המצ' למות לבדם, שלח אותם לביתם, לאנגליה, ועכשיו הוא עובר בכל ארבע-עשרה מקור מות הצילום ועונה להם. השגעון הזה עלה לפרודוקציה בכמה מיליוני פרנקים נוספים.

בסך הכל יעלה הסרט חמישה מיליון ל"י, כסף שבו אפשר לייצר חמישה-עשר סרטים ספרדיים נורמליים. המשקיע מיואש לגמרי, הוא שקוע בחובות. כל פעם, כש-גדמה לו שהעניינים כבר נגמרו, מסתבר שהם רק התחילו. לולס אין תסריט כתוב, ולא תוכנית מוגדרת. הוא עושה אימפרו ביציה על בימת-הצילומים. העבודה היתה צריכה להימשך תשעה שבועות, אך היא תארך כנראה חמישה-עשר, אם לא יותר.

שאר האנשים במקום אופטימיים מאוד. כל אלה שחזו כבר בהקרנות של קטעים — מלאים התפעלות. הם טעונים שולס היה ונשאר ילד-הפלא של הקולנוע. ב-6 במאי ימלאו לאורסון חלס חמישים שנה.

סרטים

התחביב: איסוף ראשים

חייו הכפולים של דני קרייג (מקסיס, תל-אביב; בריטניה) הוא תרופה נהדרת לאלה הסובלים מנדודי-שינה. אחרי שיחיו בסרט זה שנתם לא תינודו עוד — הוא תיעלם לגמרי.

זהו צריך להבהל יותר מדי. בסך הכל לאו סרטי-זעזוע חביבי, המספר על בתור חביב ונחמד העוזר לכל מיני אנשים חמור דים. הוא מטפל בזקנות נכות, מסייע להן לשקם את בתיהן ואף מששע אותן בלי לות הארוכים והקרים. את העזרת הוא מכניס להריון ואת הבת שהגיעה לפרקה הוא מלמד פרק בהילכות מין.

זהו דני קרייג (אלברט פיני) שכלפי חוץ נראה כמו כל אנגלי טיפוסי: פרצוף של בובת-שערה, מבט קפוא, המון נימוסים ונכונות לעזור לזולת ואפילו קצת חוש הומור. אבל כדי שהצופים לא יטעו חס וחלילה, ולא יתפתו להלכד בקסמיו של הבהור כמו כל הנשים שבסרט, מסבירים להם כבר בתמונת הפתיחה שבצעם הבהור התחביב אינו כל כך חביב. הוא רוצח אכזר ואיום. כמעט מטורף, הוא רוצח נשים ערו מות במהלומת גרון, מטביע אותן באגם, אבל את ראשיהן הוא שומר בתוך תיבת כובעים נעולה, כדי שיוכל להתבונן בהם בשעות הפנאי ולהירגע.

אשראי מבחבזו. אחרי פתיחה כזאת, אוחז מתח נורא את הצופים מי תהיה קריבנו הבא של המטורף? האם תהיה זו הזקנה הנכה עמה הוא משחק ב"גדמה ל"י כאלו היה בנה? או שמא תהיה זו העיר ורת התובעת ממנו להצהיר על אבהותו כלפי בנה? או אולי תהיה זו העלמה המ' הוגנת המתמסרת לו אחרי שתי כוסיות משקה חריף?

פעם עוד היו מחפשים תירוץ כלשהו להסרת סרטי-זעזוע ממין זה. היה להם מוסר-השכל הברתי, או עוד רפואי. במק' רים יותר מסובכים הם היוו שיעור מזורו ומתומצת בפסיכופאטולוגיה. אבל כאן הא"י מה מוצגת לשמה. אפילו לא כדי ליצור מתח, רק כדי לחלחל.

אחרי שברור לכולם שדני קרייג הוא מטורף מסוכן, שאסור להרגיבו, לא טורחים יוצרי הסרט אפילו לרמוז למה הוא כזה. ככה זה. צריך להתרגל לרעיון שיש אנ' שים כאלה בעולם ואין צורך לשאול שא' לות.

התעלומה היחידה שבסרט היא השתח' פותו של אלברט פיני בו. הוא אינו מופיע רק כשחקן, ובתור שכזה הוא משקיע מא' מצים רבים כאילו שיתק בתום גיונס בשנית. הוא מופיע כאן גם כמפיק. כל האשראי שצבר שחקן צעיר וכשרוני זה עד כה, והמשמש את כוח המשיכה העיקרי של הסרט, מבוזבז במחי יד. יחד עם הנשים והסרט הוא רוצח גם את שמו הטוב.

מיוזוניאדה

מעגל האהבה (ארמון דוד, תל-אביב, אוסטריה) הוא מעגל התאדה. אין אהבה בחיים יש תשקות רגעיות. המוסר אינו רק יחסי, הוא בכלל אינו קיים.

אמיתות מרות אלו המוגשות על רקע עליו של חאלס חיונאי, אינן ניראות כה מרות בעצם, וגם לא הכי תשקות והכי מסעירות כשבמאי גרמני-טהור מטפל בהם. הסיפול האירוני והדקיק בקאדנטיה של ה' אהבה זקוק לאצבעות צרפתיות. לגרמנים יש פשוט עור עבה מדי. הבמאי אלפרד חידמן סבור שהוא פסיכולוג, ספקן, ובעל כושר הסתגלות חודרת.

הוא חלגארי. כך עשוי שלושת רבעי מהסרט הבנוי לפי המתכונת הקלאסית של המעגל נוסח ארתור שניצלר. שרשרת של שתיים עשרה סיפורים קצרים על שתיים-עשרה זוגות, שכל אחד הוא המשכו של השני כמו בטלפון שבור.

הרעיון המרכזי החוזר בכל אחד מהם אומר כי המין הוא ארוחת בוקר. האדם הוא חייה. אבל חייה נחמדה ולא צריך להת' רגש מזה. כי מחר ממילא ימותו כולם וצריך להספיק הרבה כדי לחיות היום. ולכן הבו לו מיוזונים, כמה שיותר — יותר טוב, אם אפשר.

זה לא שאמפניה. את המעגל פותחת נערת-טלפון (היילגארד נף). במעגל הנהדר

דן ב'אמוז

ניצול חוקי-הבטחון למטרות מפלגתיות, חוסר-הישע של מדיניות משרד-החוץ, טימ' טום-המוחין של כותבי מאמרים ראשיים המשלים את עצמם שהם מעצבי דעת-הקהל? רק תגיד לנו דוקטור. אנהנו פשוט רוצים להבין אותך. ואל תגמגם.

(ד) האם חייב עמוס קינן להסביר לך אישית את מה שהוסבר היטב ובפירוט רב בבית-המשפט המחוזי? או שמא אינך סומך גם על השופטים שלנו? אולי אתה רוצה להיות גב' שופט? בבית-המשפט העירוני הצטברו הרבה תביעות נגד תר' שבים שאינם מקפידים על הנקיין סביב פתי-החובל, אני משוכנע שאדם בעל מוח אנאליטי חריף כמורך יכול היה לתרום לא מעט בשטח זה.

(ה) השטח הגדול של יפו נכבש על-ידי לוחמי לח"י, אצ"ל וההגנה, ולא על-ידי בעלי החמאם, עומר כאיים וכוי. או שמא היית עסקן באותן שנים במשהו אחר, ולא היה לך זמן לתת את דעתך על השי' הלשלות ההיסטורית? אגב, לידעתך הי' אחת ולתמיד בפנקסך (במידה ופרטים חשובים פורחים מראשך): החאמס נבנה ושייך לכנסייה היונית. אדם אחד (תחי' היוזמה הפרטית) חקר את המינה מהכנסייה היונית, והשכירו לשני ביטניקים, בתקווה שישמשו בבמה זו כדי שיוכלו לבעוט (בין היתר) באחוריהם של אפסים מגופחיים. המנצלים לרעה את אמצעי-התקשורת שנפלו בחלקם.

(ו) הדם הרב, שיצטרכו להקריבו כדי לתקן את מה שאנחנו הורסים כמדינה הזאת, לא יהיה דמך, דוקטור. את הדם הזה נצטרך להקריבו, כנראה, אנהנו וידידנו, הי' מוכנים להיהרג על בדלים שאותם הם עושים לצחוק כל יום שני וחמישי. זה קרה כך גם בעבר. ביטניקים "ששללו הכל וזיהמו הכל" וצחקו מכל הקדוש האומה, כמו עמוס לב, חיים בן-דוד, גאליני קה, דאבמבם, ירמי, והרבה-הרבה אחרים וטובים נתנו את דמם וחייהם כדי שיוכלו להגיד בארץ זו את מה שעולה בדעתם, וכדי שיוכלו לשים לצחוק מעשי איוולת המתרחשים סביבם.

כך שלבעיית הדם, מר רוזנבלום היקר, אינך צריך לדאוג. ממך הוא לא יירוש. אתה תוכל להמשיך לשפון דיו למען הארץ הזאת, כפי שעשית זאת בעבר, וכפי שתמשיך לעשות ודאי בעתיד. אין לי ספק שאתה מוכן להגן על מדינה זו עד טיפת-הדיו האחרונה שלך, ומה שמעטיק אותי ברגע זה הוא רק מתי, מתי יתרחש הנס הגדול הזה?

יש לך עוד משהו להוסיף, דוקטור? אוננו שכותב, עיני קפוחות, ועטי שלופה ודרוכה. אני מוכן לפגוש אותך בכל מקום, ובכל שעה, עם או בלי סקוידאנטיס.